

Vissen op Mauritius

‘This could be heaven or this could be hell...’ Onze medewerker Tom Sintobin ging met twee vismaten naar het eiland Mauritius in de Indische oceaan om er op groot wild te vissen met zware spinhengels. In dit artikel beschrijft hij de vistechnieken die het drietal tijdens hun trip met veel succes heeft ingezet...

On de verte breekt de branding op het rif. Er was een cycloon in dit gebied een week of wat geleden en dat is eraan te zien: de golven die we zien opspatten zijn metershoog. Hier in de beschutting van de laguna hebben we er geen last van. Ons overdekte rondvaartbootje glijdt over het bizar blauwe water, richting het Zwaneneiland – eeuwen geleden zo genoemd door Portugese zeevaarders omdat het hier stikte van een niet-vliegende vogelsoort die ongeveer net zo groot was als een zwaan maar inmiddels is uitgestorven: de dodo. De kapitein heeft een muziekje opgezet: de reggae-versie van Hotel California, van

The Moonraisers. ‘This could be heaven or this could be hell’, zingt een wannabe-Bob Marley, en met een glas koele punch in de hand zijn wij geneigd om dat eerste te kiezen. Wanneer we op het eiland in de watten gelegd worden met een smaakfestijn (gamba’s en snapper van de meegebrachte BBQ, met vers geplukte zee-egels als voorafje), weten we het zeker: wij – dat zijn John, Joris en ondergetekende – zijn in het paradijs beland tijdens deze pilottrip naar Mauritius.

Natuurlijk moet er op zo’n trip ook gewerkt worden, hard gewerkt zelfs. We zijn hier immers om vanuit de hand op ‘little big game’ te vissen

en wie dat ooit al eens heeft gedaan, weet dat dat hard labeur is in de blakende hitte met veel zwaarder materiaal dan je gewend bent in ons eigen kikkerlandje. Onze uitvalsbasis ligt aan de noordkant van het eiland: Grand Baie, en na ons relaxte eerste rustdagje zijn we zes dagen te gast bij kapitein Tempo om er de vele riffen en eilanden voor deze havenstad onveilig te maken. Tempo is een rasechte Mauricien en heeft een heel programma voor ons uitgestippeld: we gaan speedjiggen, slowjiggen, stickbaiten en popperen. We hebben het daarbij gemunt op zowat alle rovers die in de Indische oceaan voorkomen: Giant Trevally, Bluefin Trevally, Wahoo, Mahi mahi, Giant Barracuda, Hondstonijn en noem maar op. Stuk voor stuk afgrijselijk sterke vissen die smerig groot kunnen worden.

KING OF POP

Het koningsnummer in de tropen is popperen. Met die techniek krijgen je ogen de kost. Je ziet de vis soms chargeren op je kunstaas, met kop en schouders boven water, en de aanbeten gaan stevast gepaard met hoog opspattend water. In feite zijn er twee tactieken. De eerste bestaat eruit dat je met de boot langzaam evenwijdig aan het rif en eilanden vaart en die bestookt. Hoe dichter je bij de rotsen kunt gooien – ‘cast into the white’ noemen ze dat – hoe meer kans je maakt op een aanbeet. De tweede tactiek impliceert dat je op zoek gaat naar scholen aasvis, veelal in de buurt van stroomnaden. De boot moet zo ver mogelijk van die ‘baitballs’ afblijven want anders verjaag je aasvis én rovers, en dan probeer je je popper erover te gooien en erdoor te trekken...

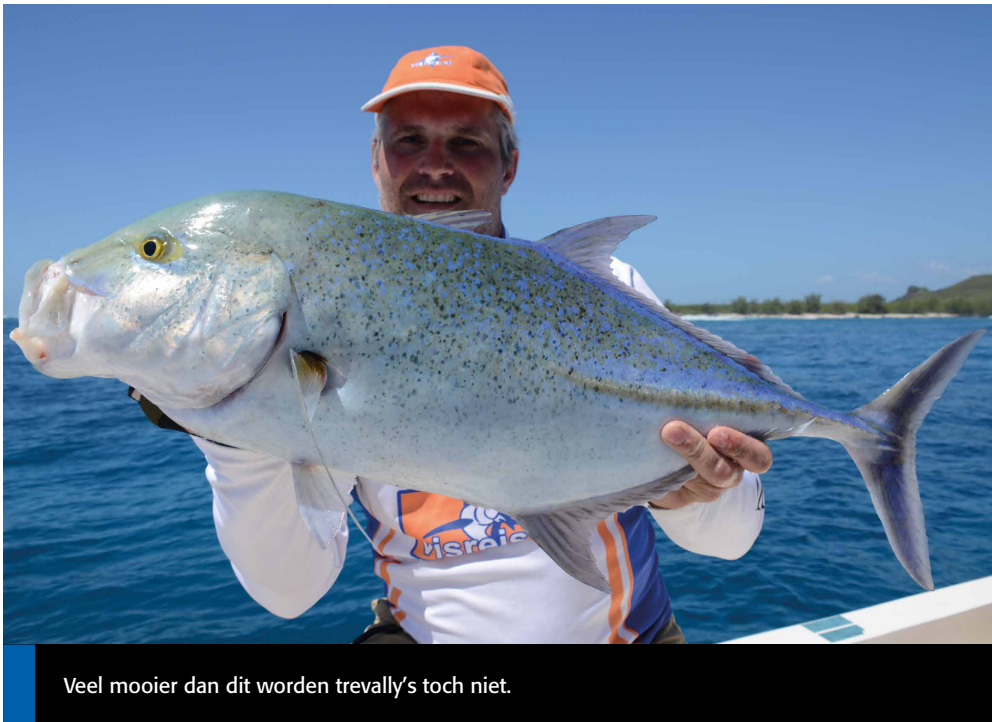
De reggae-versie van Hotel California en dan in een boot.

Niet iedereen zal een dogtooth even mooi vinden, dat zo'n vis er stoer uitziet kan echter niemand ontkennen.

Veel mooier dan dit worden trevally's toch niet.

Er bestaat een aloude regel over deze tak van sport: hij die het verste en het vaakst gooit, krijgt het meeste aanbeten. In ons gezelschap was dat Joris. Wie hem wel eens in het echt heeft gezien, weet dat het een boom van een kerel is en hij kon als enige een echt werpkanon van een hengel de baas – de Shimano Kaibutsu Longcast – althans tot de voorlaatste dag want toen hadden zelfs zijn spieren er even genoeg van. Daardoor gooide hij een stuk verder

dan wij en kreeg hij beduidend meer aanbeten. Hij was net iets te potig om hem overboord te keilen dus we zagen het dagenlang met lede ogen aan. Toch had the King of Pop, zoals we hem begonnen te noemen, zo zijn eigen problemen. In open water was hij heer en meester, maar bij obstakels kwam hij in de problemen: doordat hij zoveel lijn had uitstaan en zo dicht bij de stenen in zeer ondiep water gooide, hoefden de vissen maar een paar meter te dui-

ken om de lijn door te schuren. Dat overkwam Joris vier keer op rij, en zijn gevloek was tot in La Réunion – 226 kilometer verder – hoorbaar. Het kostte hem niet alleen die vissen maar ook vier peperdure poppers... 'Gedurende de eerste minuten van de drill,' vertelde kapitein Tempo ons, 'zijn GT's veel sterker dan wij. Het enige wat we kunnen doen is onze slip volledig dichtdraaien en de hengel zo hoog mogelijk houden.' Geloof me, dit levert brutale situaties op; een keer werd ik nog net niet overboord getrokken bij de aanbeet! Op Mauritius waren de GT's gemiddeld veel groter dan op andere bestemmingen waar ik was, wat het voor een pluimgewicht als ik extra spannend maakte natuurlijk.

Het mag duidelijk zijn dat je voor dit werk het goede materiaal nodig hebt. Alles moet van topkwaliteit zijn dus bezuinig niet. De hengel en molen moeten aan tegenstrijdige vereisten voldoen. Enerzijds moet je er heel erg ver mee kunnen gooien, dus dan wil je een lange, lichte, parabolische hengel en een zo dun mogelijke lijn op de spoel, maar anderzijds moet je een GT kunnen blokken en dat gaat het beste met een stugge pook in combinatie met een zeer dikke gevlochten lijn. Een en ander is uiteindelijk heel persoonlijk: hoe sterker en groter je bent, hoe zwaarder en stugger

je kunt gaan. Ik heb heel erg lang gezocht naar een combinatie die voor mij perfect is en vond die in een Tenryu Furary Machine Revival in combinatie met een Stella 10.000 opgespoeld met 80lb Momoi. Deze combinatie kostte me een rib uit mijn lijf maar stelt mij in staat om ver te gooien. Om goed en veilig te kunnen gooien moet je genoeg plaats hebben. Een ideaal systeem om met meerdere personen op het voorplecht te kunnen vissen, is rouleren: je gaat op de neus van de boot staan voor de worp maar schuift meteen al poppend door naar achteren om je vismaat de plaats te geven. Hoe je precies moet popperen, hangt af van dag tot dag. Soms lijken trage, lange pops met de nodige spinstops het beste te werken, maar ik heb het ook meegemaakt dat 'ze' hele korte en snelle pops lekkerder vonden. Behalve poppers kan je ook met stickbaits vissen. Die vis je net onder het oppervlak met harde tikken binnen. Sommige dagen levert dat meer aanbeten op dan popperen, en zeker als er veel golven zijn is het makkelijker vissen omdat poppers dan de neiging hebben om een koprol te maken en in de war te raken. Goed kunstaas herken je aan de prijs. Wie bijvoorbeeld denkt slim te zijn en bij onze vriend Ali goedkope namaakpoppers te kopen, zal van een koude kermis thuiskomen. Op sommige charterboten zijn bijvoorbeeld Nosy-poppers al verboden omdat ze niet 'wire-through' bleken te zijn

Joris met een GT die hem niet te slim af was.

en doodleuk in twee braken tijdens de drill. Ikzelf viste met een Molix TPopper en die beviel me heel goed: niet te groot maar toch zwaar genoeg om richting horizon te keilen en met een opvallend luide plof. En wat meer is: hij is nog intact na zes dagen vissen, want ondanks de krasen en gaten van GT-tanden zuigt hij geen water op. Over kleuren heb ik geen mening. Ik hou van natuurlijke kleurtjes maar Joris kreeg nog de meeste actie op een

redhead. John stond al een paar uur verwoed zijn best te doen met een knaloranje popper zonder ook maar enige actie. 'Heb je al ooit eens een knaloranje oppervlaktevis gezien?' vraag ik hem al grappend. Hij kijkt me verbouwereerd aan. Het is ook erg opvallend: de koraalvissen die we tegen de bodem vangen zijn vaak knaloranje maar de oppervlaktevissen zijn meestal zilver of blauwig. Vijf minuten later monteert hij een ander kleurtje – eveneens zonder resultaat, overigens.

JOHN IN ACTIE!

Drillen op het scherpst van de snee, het resultaat is een dikke Caranx ignobilis...

Slowjigging is big fun!

SPEEDJIGGING

Ik herinner me nog tot in de pijnlijkste details hoe ik voor de allereerste keer een speedjig de diepte instuurde om hem dan vervolgens weer naar boven te tikken 'comme il faut'. Iets slopenders dan dat heb ik nog nooit gedaan: al na vijf minuten gaf mijn arm er de brui aan. Pas toen men mij uitlegde dat je een soort ritme moet zien te vinden, waarbij je met de ene hand aan de molenslinger draait terwijl de andere omhoog tikt, kon ik het wat langer volhouden. De techniek is eigenlijk een vorm van stickbaiten want het is de bedoeling dat de jig links en rechts uitzwaait, maar dan veel sneller en verticaal doorheen de waterkolom. In het ideale scenario zou je daarvoor een brede en zo licht mogelijke jig willen gebruiken omdat die veel mooier

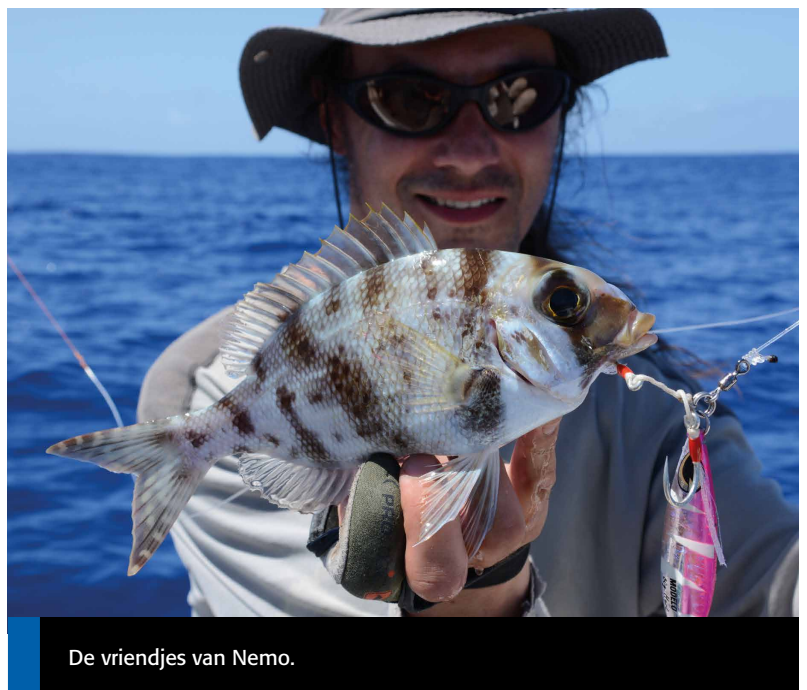
Ik denk niet dat ik al ooit eerder zó euforisch was bij een vangst...

flanken en uitslaan dan een stomme bonk lood. Helaas is dat maar heel zelden mogelijk, want stroming, golven, wind en diepte steken een stokje in de wielen omdat ze impact hebben op de uitstaande lijn en de jig in een mum van tijd heel ver achter de boot brengen, waardoor je niet meer verticaal vist maar diagonaal. Niet alleen is het zo lastig om bodemcontact te krijgen, ook vinden de vissen die actie beduidend minder interessant. Het is in feite een hele ingewikkelde puzzel waarbij je

de vorm en het gewicht van de jig telkens opnieuw afstemt op de heersende omstandigheden. Hoe slanker, zwaarder en gladder de jig, hoe makkelijker je hem kunt vissen maar hoe minder actie hij heeft.

Hoe breder en lichter, hoe mooier de actie maar hoe meer last je hebt van storende factoren. Tussen deze beide uitersten in zitten hybride jigs met meer of minder profiel. Ik geef van elke categorie 1 voorbeeld waarmee ik vertrouwd ben: een uitstekende gladde jig is de Akula van Hart, een platte jig is de Butterfly van Shimano en een hybride jig is de Benthos van Williams. In Mauritius heb ik uitsluitend met de Akula gevestigd van 150 gram, omdat ik deze visserij daarmee veel langer kan volhouden dan met een zwaardere platte jig. Ik geef toe dat het gemakzuchtig was, maar gek genoeg werd ik ervoor beloond...

Op een gegeven moment haakt Joris een gigantische vis vlakbij de bodem op een Benthos jig. Het beest stuift er als een dolle vandoor en lijkt vast van plan om hem te spoelen. Een minuut later krijgt John, die met een dode aasvis aan het vissen is, er ook een vis op met precies dezelfde plannen. Ik draai als een gek naar omhoog om te filmen maar tien meter onder de boot wordt mijn jig met bruut geweld gestopt door nog een Leviathan met snode plannen... Helaas verspeelt Joris zijn vis – zijn materiaal was helaas te licht

De vriendjes van Nemo.

John vangt een mooie haai! Check ook de QR-code voor de rondcirkelende haaien (op 00.34)...

Reishengeltje op de pijnbank!

– maar John en ik zijn fortuinlijker: hij vangt een mooie haai en ik mag na een dril die me letterlijk alle hoeken van de boot meermaals liet zien een ontzettend mooie dogtooth tonijn in mijn armen houden... Ik denk niet dat ik al ooit eerder zó euforisch was bij een vangst als toen. Ik had dan nog alle mazzel van de wereld want op het

onderwaterfilmpje van de dril dat Joris maakte, is te zien hoe minstens vier haaien rond mijn vis cirkelen, maar die gek genoeg niet aanvallen!

SLOWJIGGING

Wie het geweld van dat snelle jiggeren beu is, moet slow jigging zeker eens een kans geven, bij voorkeur op plek-

NIEUWSGIERIG GEWORDEN?

Neem dan beslist een kijkje op www.visreis.nl

Tempo heeft alle hengels en molens aan boord van topkwaliteit, dus veel hoeft u niet mee te slepen, behalve wat kunstas én end-tackle.

De eerste GT van de trip.

ken waar het minder hard stroomt. Deze vanuit Japan overgewaarde techniek is immers aanzienlijk minder belastend voor je lichaam. Het komt erop neer dat je kleine, brede jigs van 80-150 gram in de onderste waterlagen laat dansen met kleine sprongen. Concreet vis je in het onderste derde van de waterkolom: je laat je jig op de bodem vallen en geeft meteen een tik – dat is cruciaal want anders loop je snel vast. Daarna draai je heel traag op terwijl je snelle maar korte tikken geeft – het is geen wiskunde natuurlijk maar vijf tot acht tikjes per omwenteling van de molen should do the trick. Een keer je een aantal meter hebt opgedraaid, laat je je jig weer vallen. Opmerkelijk is dat je zo plots heel andere vissoorten begint te vangen: in Mauritius diverse oogverblindend mooie snapper- en grouperachtige soorten, die trager zijn en veelal dichter bij de bodem jagen. Je kunt vaak ook met lichtere hengels aan de slag omdat die vissen meestal niet van het formaat XXL zijn.

Zelf viste ik met een 80-grams snoekhengel en een 5000-molentje. Op een van onze visdagen besloot ik in een opwelling om mijn slowjig – een roze Hart Modelo van 80 gram – eens als een speedjig naar boven te razen en tot eenieders verbazing knalde er op half water een gigantische vis op. Na een bizar spannende dril kwam er een prachtige GT aan boord, die er ondanks al zijn bravoure toch niet in

was geslaagd om mijn reishengeltje te breken. Twee keer mazzel in één reis dus! 'C'est normal,' zei de kapitein grijnzend, 'het is zijn verjaardag!' en het was inderdaad de mooiste verjaardagscadeaus die ik me kon voorstellen.

TOT SLOT

Heaven or hell – met dat liedje begon deze trip. We hebben allebei gezien. Toen ik mijn hengel brak omdat mijn popper aan het dak van de kajuit bleef hangen, toen Joris meerdere giganten verspeelde door lijnbreuk, toen John in het laatste uur van de laatste dag een aanbeet van een dikke GT miste, toen de weerman een week

voor onze trip naar een cycloon wees die vlakbij het eiland raasde - toen waren we allesbehalve blij. Maar we hebben alle drie met volle teugen genoten. Van de droomvissen, natuurlijk, maar minstens zoveel van al de rest. Sashimi aan boord van een klein tonijntje dat we al trollend vingen – citroentje erbij en je zweeft. Of de sfeer in het lokale restaurantje 's avonds, bij de goedlachse kok én kapper Doun, die samen met zijn moeder en slechts twee gaspities kan toveren. Elke dag vroegen we hem welke vis we moesten vangen voor ons avondmaal en elke dag was een mirakel. En last but not least denk ik met ongelofelijk veel dankbaarheid terug aan Tempo en zijn helper Radjah.

Het zijn beide mensen voor wie ik meteen vriendschap en heel erg veel respect voelde. Zo stopten ze altijd om drijvend plastic of netten te verzamelen – hun bijdrage aan het opschonen van de oceanen. Gek genoeg leverde die gewoonte een van de grappigste momenten op van de hele trip. De laatste dag plukten we een half volgelopen jerrycan uit de zee, waarin een vis bleek te zitten. Toen we het water uitgoten bleek hij te groot te zijn om door de opening te kunnen: die jerrycan was blijkbaar zijn huis...

Tom Sintobin
(Aanvullende fotografie: Joris Nieuwenhoff en John Smit.)

Een veelzeggende vangstfoto van een onvergetelijke trip!